

Arrest

nr. 135 129 van 16 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 februari 2010 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 8 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 september 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 6 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Pakistaanse staatsburgerschap te bezitten en afkomstig te zijn uit Mardan (Khyber-Pakhtunkwa, Pakistan) waar u ook woonde.

Op 1 maart 2010 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België wegens problemen die u kende met de taliban omwille van uw werk voor een ngo in uw geboortestreek in Khyber-Pakhtunkwa. U zou door hen geslagen en ontvoerd zijn. Het Commissariaat-generaal (CGVS) besloot aangaande deze eerste asielaanvraag op 16 juli 2013 echter tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 3 december 2013. De beroepsprocedure die u hiertegen op 11 februari 2014 aanspande bij de Raad van State (RvS) is nog hangende.

Zonder naar uw land te zijn teruggekeerd, dient u op 8 september 2014 een tweede asielaanvraag in in België.

In het kader van uw huidige, tweede asielaanvraag verklaart u dat uw problemen in Pakistan nog steeds actueel zijn en dat deze nog steeds verband houden met de problemen die u reeds had uiteengezet tijdens uw eerste asielaanvraag; u kreeg van uw vader te horen dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn en u verklaart dat uw ooms J.(...) Z.(...) en M.(...) K.(...) omwille van u werden gedood, respectievelijk in oktober 2013 en mei 2014.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart, een originele enveloppe met daarin de kopies van twee First Information Reports over de moorden op uw ooms en een reeks krantenartikels over de moord op uw oom J.(...) Z.(...).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, nl. problemen die u kende met de taliban omwille van uw werk voor een ngo in uw geboortestreek in Khyber-Pakhtunkwa: u zou door hen geslagen en ontvoerd zijn. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken (zo rezen er twijfels over uw identiteit – hieromtrent legde u enkel een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart neer, werd er geen geloof gehecht aan de door u verklaarde reisweg, legde u opvallend tegenstrijdige verklaringen af over de feiten die u zou meegemaakt hebben en legde u geen enkel begin van bewijs neer inzake uw werk voor de NGO "Khair Khagara" en/of de problemen die deze NGO met de taliban zou hebben gekend). Deze beslissing en beoordeling werden inhoudelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U hebt een cassatieberoep ingesteld dat strekt tot nietigverklaring van het arrest nr. 115.019 van 3 december 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit cassatieberoep werd toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.281 van 6 februari 2014. Door uw cassatieberoep toelaatbaar te verklaren spreekt de Raad van State zich evenwel niet uit over de grond van de zaak. De Raad van State is als administratieve cassatierechter immers niet bevoegd de feiten andermaal te beoordelen. Bijgevolg staat de inhoudelijke beoordeling van uw voorgaande asielaanvraag vooralsnog vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (i.e. het feit dat de taliban nog steeds naar u op zoek zouden zijn omwille

van uw oorspronkelijke problemen en dat uw ooms J.(...) Z.(...) en M.(...) K.(...) als gevolg hiervan zouden gedood zijn in oktober 2013 en mei 2014, verklaring 2de AA 16.09.2014 vragen 15 & 18), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ook de documenten die u neerlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag, wijzigen niets aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. De krantenartikels (documenten 4-14) gaan over de moord op ene J.(...) Z.(...) op 24 oktober 2013, maar uit niets blijkt dat dit uw oom zou zijn of dat deze moord te maken zou hebben met de feiten die u indertijd zou meegemaakt hebben. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat u nog steeds geen duidelijkheid verschaft in verband met uw identiteit (zie beslissing eerste asielaanvraag). U legt opnieuw de kopie van uw identiteitskaart neer (document 1), maar dit had u reeds neergelegd tijdens uw vorige asielaanvraag en kan dus bezwaarlijk als een nieuw element in uw huidige aanvraag gezien worden. Bovendien betreft dit opnieuw een kopie en geen origineel exemplaar waardoor de authenticiteit ervan niet kan nagegaan worden. U geeft aan dat u uw originele identiteitskaart in de eerste helft van vorig jaar verloor en dat u bij de politie een attest zou kunnen gaan vragen, maar hieromtrent legt u tot op heden geen enkel begin van bewijs voor (verklaring 2de AA 16.09.2014 vraag 17). Op deze manier biedt u nog steeds geen uitsluitel over uw identiteit die tijdens uw vorige asielaanvraag ernstig in twijfel werd getrokken. Bijgevolg slaagt u er ook niet in om uw vermeende familieband (zijnde ooms) met de vermoorde J.(...) Z.(...) en M.(...) K.(...) (waarvan sprake in de artikels en de FIR's, zie onder) aan te tonen. Over de twee First Information Reports aangaande de moorden op J.(...) Z.(...) en M.(...) K.(...) (documenten 2 & 3) dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvraag, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat het hier opnieuw enkel om (in geval van document 3 overigens nauwelijks leesbare) kopies gaat. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de vernoemde beklaagde of een belanghebbende derde partij een gecertificeerde kopie van de FIR kan verkrijgen – in dit geval bevat de kopie een officiële stempel en een handtekening van de politie. Deze vormelijke kenmerken ontbreken echter op de door u neergelegde kopieën. Bovendien zou u niet weten via wie uw moeder de kopies van de FIR's zou hebben kunnen verkrijgen (verklaring 2de AA 16.09.2014 vraag 17), wat weinig aannemelijk is gezien de aard en het belang van deze documenten. U verklaart hierbij een 'online link van de FIR' te zullen bezorgen aan de Belgische asielinstanties via 'iemand van de politie in Pakistan', maar tot op heden heeft het CGVS hieromtrent nog steeds niets ontvangen. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Ten slotte blijkt uit de enveloppe (document 15) waarmee u de documenten werden opgestuurd die u nu neerlegt, dat u deze documenten kreeg toegestuurd in december 2013. Hiermee rekening houdend dient vastgesteld dat u deze documenten pas neerlegt tijdens een tweede asielaanvraag die u indiende ruim negen maanden later (i.e. op 8 september 2014), opvallend genoeg kort nadat u op 5 september 2014 voor een tweede keer aan een vreemdelingencontrole was onderworpen door de Belgische politie (zie documenten in administratief dossier). Zodoende lijkt uw tweede asielaanvraag eerder ingegeven door opportunistische redenen, eerder dan omwille van oprechte asielmotieven, wat wederom weinig bijdraagt tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de

algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PcK relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PcK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans- Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent, het Pashtu en het Urdu machtig bent, computertechisch bent opgeleid en reeds verschillende maanden in Karachi heeft verbleven (zie CGVS gehoorverslag dd. 20.06.2013). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsverplichting (wet 29 juli 1991) *juncto* artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat *in casu* de beoordeling van de nieuwe elementen door de commissaris-generaal gebrekkig is uitgevoerd en dat de motivering van de commissaris-generaal de weigering van inoverwegingname niet schraagt. Verzoeker is de mening toegedaan dat de beoordeling door de commissaris-generaal of de door hem thans neergelegde documenten de kans op erkenning of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus groter maken, de vereiste objectiviteit mist en dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat de twee FIR's geen elementen zijn die de kans op erkenning aanzienlijk groter maken. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal in essentie verwijst naar de beoordeling van zijn vorige asielaanvraag. De vraag of nieuwe stukken de kans op erkenning aanzienlijk groter maken vergt evenwel een autonome en onafhankelijke beoordeling van de nieuwe stukken, aldus verzoeker, die meent dat de overweging dat zijn verklaringen in een vorige asielaanvraag ongeloofwaardig zouden zijn bevonden geen adequate motivering vormt met betrekking tot de vraag of deze stukken als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd. Dat hij op heden nog niet het bewijs kan leveren dat de vermelde personen in de FIR's daadwerkelijk zijn ooms zijn, doet volgens verzoeker geen afbreuk aan het belang van deze documenten. Hij wijst erop dat hij overigens heeft voorgesteld een online link te bezorgen, doch de commissaris-generaal weigerde deze informatie af te wachten. Dat er een mogelijkheid bestaat voor de beklaagde (of belanghebbende derde) om een gecertificeerde kopie te krijgen, doet evenmin afbreuk aan de bewijswaarde van deze documenten, aldus verzoeker, die er in dit verband op wijst dat hij geen beklaagde is en evenmin kan beschouwd worden als belanghebbende derde. De overwegingen nopens het vermeende opportunistische karakter van zijn asielaanvraag horen volgens verzoeker evenmin thuis in de beoordeling van de documenten in het kader van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsverplichting *juncto* artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat uit de bestreden beslissing niet duidelijk af te leiden is wat het standpunt van de commissaris-generaal is wat betreft de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, Mardan (Khyber-Pakhtunkwa-Pakistan). De commissaris-generaal lijkt te erkennen dat deze regio onveilig is doch stelt zich in essentie op het standpunt dat hij zich hervestigen in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh of Pakistan controlled Kashmir (PcK). Verzoeker is de mening toegedaan dat de motivering van de commissaris-generaal in dit verband evenwel gebrekkig is. Vooreerst spreekt de analyse van de huidige veiligheidssituatie enkel over de periode tot 2013. Gelet op het volatiel karakter van de veiligheidssituatie, kan deze analyse welke meer dan acht maanden oud is volgens verzoeker niet als voldoende actueel c.q. representatief voor de huidige veiligheidssituatie worden beschouwd. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad en meent dat zijn dossier in de gegeven omstandigheden dient te worden teruggezonden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Voorts wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij over een redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in de provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict, doch de commissaris-generaal nalaat te concretiseren in welke regio (stad) hij zich dan wel zou kunnen hervestigen. Verzoeker meent dat mag verwacht worden dat precies wordt aangeduid waar hij zich zou kunnen hervestigen en hij stelt dat de notie "één van de grote steden" hem niet toelaat te weten welke steden de commissaris-generaal viseert. Dit laat hem derhalve evenmin toe tegenspraak te formuleren. Verzoeker meent evenwel uit de bestreden beslissing te kunnen afleiden dat de commissaris-generaal van oordeel is dat hij zich zou kunnen vestigen in Karachi of Lahore, plaatsen waar hij vroeger zou verbleven hebben. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat net deze twee steden het terrein vormen van terreuraanslagen, aldus verzoeker.

Tot slot betoogt verzoeker wat betreft zijn profiel dat de persoonlijkheid slechts één element is dat speelt bij de beoordeling van het vluchtalternatief en dat terzake ook rekening dient te worden gehouden met de socio-economische situatie in de door de commissaris-generaal geviseerde steden en met de financiële mogelijkheden van de vluchteling om zich te hervestigen. Verzoeker verduidelijkt dat opdat iemand zich zou kunnen hervestigen, de betrokkene dient te beschikken over een bepaald beschikbaar kapitaal en dat bijvoorbeeld ook de kansen op tewerkstelling realistisch dienen te zijn. De bestreden beslissing laat niet toe te weten of deze voorwaarden vervuld zijn, aldus verzoeker, die laakt dat hij niet eens in de mogelijkheid werd gesteld om terzake toelichting te verschaffen. De bestreden beslissing is volgens verzoeker dan ook behept met een gebrekkige motivering waar al te lichtzinnig wordt gesteld dat hij een intern vluchtalternatief heeft. Verzoeker laat te deze nog gelden dat het feit dat hij naar Europa is gevlucht een heel ander gegeven is dan de hervestiging in het eigen land en dat daarbij komt

dat hij voor de vlucht naar Europa zijn integrale spaargeld heeft besteed zodat hij thans niet over enige spaarreserve beschikt om zich te hervestigen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Op 4 december 2014 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de Raad overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus *“Pakistan, Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie”* van 12 november 2014 en de COI Focus *“Pakistan, Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht”* van 19 september 2014, een update van het gelijknamige rapport van 26 november 2013.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1012431Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 115 019 van 3 december 2013 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij over een intern vestigingsalternatief beschikt in Pakistan.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken ervan. Zo stelt hij dat het vanzelfsprekend is dat vijf jaar na de feiten bepaalde zaken niet meer, niet precies of niet juist worden herinnerd. Echter, de Raad wijst er op dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. De in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift

pretendeert, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Zowel uit de informatie vervat in het administratief dossier als uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat burgers in het noordwesten van Pakistan momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De bestreden beslissing stelt echter vast dat verzoeker deze onveilige situatie in zijn regio, Khyber Pakhtunkhwa, kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Zo wordt er terecht op gewezen dat verzoeker een opleiding genoot, hij over familie beschikt in Punjab en hij het Urdu machtig is, allemaal positieve elementen die bijdragen tot een eventuele integratie in een ander deel van het land van herkomst zoals Punjab en bijdragen tot de economische mogelijkheden van verzoeker.

Daargelaten de vraag of verzoeker effectief geen job of huisvesting zal vinden in een ander deel van zijn land, toont verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in een ander deel van Pakistan, zoals Punjab alwaar hij over familie beschikt. Bovendien is deze bewering louter hypothetisch en stoelt niet op enig objectief gegeven.

Inzoverre verzoeker aanvoert dat de redelijke termijn bij de behandeling van zijn zaak overschreden werd, merkt de Raad op dat een langdurig verblijf in België niet relevant is voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (RvS 8 maart 1995, nr. 52.125). Verzoeker toont ook niet aan benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu hij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en hij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. In casu blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 september 2013, volhardt verzoekende partij in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 29 november 2013 slechts stelt te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 30 september 2013 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd.

2.5.2. In het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag verklaart verzoeker dat de taliban nog steeds naar hem op zoek zijn en dat twee van zijn ooms omwille van hem werden gedood. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een fotokopie van zijn Pakistaanse identiteitskaart, een originele enveloppe met daarin de fotokopies van twee First Information Reports over de moorden op zijn ooms en een reeks krantenartikels over de moord op zijn oom J. Z..

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5.3. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (i.e. het feit dat de taliban nog steeds naar u op zoek zouden zijn omwille van uw oorspronkelijke problemen en dat uw ooms J.(...) Z.(...) en M.(...) K.(...) als gevolg hiervan zouden gedood zijn in oktober 2013 en mei 2014, verklaring 2de AA 16.09.2014 vragen 15 & 18), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”* Er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Ook de door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag voorgelegde documenten vermogen niet zijn geloofwaardigheid te herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Ook de documenten die u neerlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag, wijzigen niets aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. De krantenartikels (documenten 4-14) gaan over de moord op ene J.(...) Z.(...) op 24 oktober 2013, maar uit niets blijkt dat dit uw oom zou zijn of dat deze moord te maken zou hebben met de feiten die u indertijd zou meegemaakt hebben. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat u nog steeds geen duidelijkheid verschaft in verband met uw identiteit (zie beslissing eerste asielaanvraag). U legt opnieuw de kopie van uw identiteitskaart neer (document 1), maar dit had u reeds neergelegd tijdens uw vorige asielaanvraag en kan dus bezwaarlijk als een nieuw element in uw huidige aanvraag gezien worden. Bovendien betreft dit opnieuw een kopie en geen origineel exemplaar waardoor de authenticiteit ervan niet kan nagegaan worden. U geeft aan dat u uw originele identiteitskaart in de eerste helft van vorig jaar verloor en dat u bij de politie een attest zou kunnen gaan vragen, maar hieromtrent legt u tot op heden geen enkel begin van bewijs voor (verklaring 2de AA 16.09.2014 vraag 17). Op deze manier biedt u nog steeds geen uitsluitel over uw identiteit die tijdens uw vorige asielaanvraag ernstig in twijfel werd getrokken. Bijgevolg slaagt u er ook niet in om uw vermeende familieband (zijnde ooms) met de vermoorde J.(...) Z.(...) en M.(...) K.(...) (waarvan sprake in de artikels en de FIR's, zie onder) aan te tonen. Over de twee First Information Reports aangaande de moorden op J.(...) Z.(...) en M.(...) K.(...) (documenten 2 & 3) dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvraag, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat het hier opnieuw enkel om (in geval van document 3 overigens nauwelijks leesbare) kopies gaat. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd*

aan het administratieve dossier, blijkt dat de vernoemde beklaagde of een belanghebbende derde partij een gecertificeerde kopie van de FIR kan verkrijgen – in dit geval bevat de kopie een officiële stempel en een handtekening van de politie. Deze vormelijke kenmerken ontbreken echter op de door u neergelegde kopieën. Bovendien zou u niet weten via wie uw moeder de kopies van de FIR's zou hebben kunnen verkrijgen (verklaring 2de AA 16.09.2014 vraag 17), wat weinig aannemelijk is gezien de aard en het belang van deze documenten. U verklaart hierbij een 'online link van de FIR' te zullen bezorgen aan de Belgische asielinstanties via 'iemand van de politie in Pakistan', maar tot op heden heeft het CGVS hieromtrent nog steeds niets ontvangen. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Ten slotte blijkt uit de enveloppe (document 15) waarmee u de documenten werden opgestuurd die u nu neerlegt, dat u deze documenten kreeg toegestuurd in december 2013. Hiermee rekening houdend dient vastgesteld dat u deze documenten pas neerlegt tijdens een tweede asielaanvraag die u indiende ruim negen maanden later (i.e. op 8 september 2014), opvallend genoeg kort nadat u op 5 september 2014 voor een tweede keer aan een vreemdelingencontrole was onderworpen door de Belgische politie (zie documenten in administratief dossier). Zodoende lijkt uw tweede asielaanvraag eerder ingegeven door opportunistische redenen, eerder dan omwille van oprechte asielmotieven, wat wederom weinig bijdraagt tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voorgaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

In zoverre verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal in essentie verwijst naar de beoordeling van zijn vorige asielaanvraag, dat de vraag of nieuwe stukken de kans op erkenning aanzienlijk groter maken evenwel een autonome en onafhankelijke beoordeling van de nieuwe stukken vergt en dat de overweging dat zijn verklaringen in een vorige asielaanvraag ongeloofwaardig zouden zijn bevonden geen adequate motivering vormt met betrekking tot de vraag of deze stukken als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd, benadrukt de Raad dat aan de hand van eerdere beslissingen onderzocht kan worden of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, beslissing welke door de Raad bij hoger aangehaald arrest nr. 115 019 werd bevestigd. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt overigens dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot het besluit komt dat de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet van die aard zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, niet alleen omdat reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas doch tevens omdat (i) de krantenartikels gaan over de moord op ene J.Z. op 24 oktober 2013 maar uit niets blijkt dat dit verzoekers oom zou zijn of dat deze moord te maken heeft met de feiten die hij indertijd zou meegemaakt hebben, (ii) verzoeker nog steeds geen duidelijkheid verschaft in verband met zijn identiteit, die tijdens zijn vorige asielaanvraag ernstig in twijfel werd getrokken, de fotokopie van zijn identiteitskaart reeds werd neergelegd tijdens zijn vorige asielaanvraag en dus bezwaarlijk als een nieuw element kan gezien worden en hij geen enkel begin van bewijs voorlegt van zijn bewering dat hij zijn originele identiteitskaart in de eerste helft van vorig jaar verloor, (iii) hij er bijgevolg ook niet in slaagt om zijn vermeende familieband met de vermoorde J.Z. en M.K. waarvan sprake in de artikelen en de FIR's aan te tonen, (iv) de FIR's slechts fotokopieën betreffen waarop overigens een officiële stempel en een handtekening van de politie ontbreken, verzoeker bovendien niet kan toelichten via wie zijn moeder de kopieën van de FIR's zou hebben kunnen verkrijgen, wat weinig aannemelijk is gezien de aard en het belang van deze documenten, hij de 'online link van de FIR' die hij blijkens zijn verklaringen zou kunnen bezorgen via 'iemand van de politie in Pakistan' niet heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief is, en (v) uit de enveloppe waarmee hem de thans neergelegde documenten werden opgestuurd blijkt dat hij deze documenten kreeg toegestuurd in december 2013 en hij deze stukken pas neerlegt tijdens een tweede asielaanvraag die hij ruim negen maanden later (i.e. op 8 september 2014) indiende, opvallend genoeg nadat hij op 5 september 2014 voor een tweede keer

aan een vreemdelingencontrole was onderworpen door de Belgische politie zodat zijn tweede asielaanvraag dan ook louter lijkt ingegeven door opportunistische redenen eerder dan omwille van oprechte asielmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die deze motieven kunnen ontkrachten. Wat betreft de FIR's betoogt verzoeker dat het gegeven dat er een mogelijkheid bestaat voor de beklaagde (of belanghebbende derde) om een gecertificeerde kopie te krijgen geen afbreuk doet aan de bewijswaarde van deze documenten en hij wijst er in dit verband op dat hij geen beklaagde is en evenmin kan beschouwd worden als belanghebbende derde. Het is de Raad evenwel niet duidelijk op welke wijze verzoeker met dergelijk verweer meent een ander licht te kunnen werpen op de vaststellingen van de commissaris-generaal dat de FIR's slechts fotokopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, dat de FIR's vormelijke gebreken vertonen, dat verzoeker niet kan toelichten via wie zijn moeder de kopieën van de FIR's zou hebben kunnen verkrijgen en dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief is. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarop genoemde vaststellingen gesteund zijn niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter tegenspreken van de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan het geheel van voorgaande motieven, die dan ook door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten vermogen immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

2.5.5. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat burgers in het noordwesten van Pakistan momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, doch dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, 2 §, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.5.1. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen de overwegingen van de commissaris-generaal dat het conflict in het noordoosten van Pakistan een lokaal conflict betreft en dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het

willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hij meent weliswaar dat de analyse van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal op informatie steunt die niet voldoende recent is doch hij onderneemt geen concrete poging om de informatie gevoegd aan het administratief dossier met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten. Bovendien blijkt uit de COI Focus “Pakistan, Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie” van 12 november 2014 dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en Pck voordoet in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is. Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan aldus niet blijken dat het gewapend conflict in de noordwestelijke regio's van Pakistan zich uitstrekt naar de andere regio's van het land en dat ook elders in het land burgers actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.5.2. Verzoeker betwist dat hij in Pakistan beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). Bij de beoordeling wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift evenmin concrete, valabele elementen bij die de vaststelling van de bestreden beslissing weerleggen waar wordt gesteld dat hij de onveilige situatie in zijn regio, Khyber Pakhtunkhwa, kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in het geval hij zich in een van hoger genoemde provincies zou vestigen, waar hij in gebreke blijft.

De Raad vast dat *in casu* door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening werd gehouden met zowel de algemene omstandigheden in het land als met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden van verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende (vast)gesteld: *“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent, het Pashtu en het Urdu machtig bent, computertechnisch bent opgeleid en reeds verschillende maanden in Karachi heeft verbleven (zie CGVS gehoorverslag dd. 20.06.2013). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”* De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de conclusie te komen dat verzoeker kan buigen op een vestigingsalternatief duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen. Immers, met de argumentatie dat de commissaris-generaal nalaat te concretiseren in welke regio (stad) hij zich dan wel zou kunnen hervestigen, dat de persoonlijkheid slechts één element is dat speelt bij de beoordeling van het vluchteralternatief en dat terzake ook rekening dient te worden gehouden met de socio-economische situatie in de door de commissaris-generaal geïdentificeerde steden en met de financiële mogelijkheden van de vluchteling om zich te hervestigen, dat opdat iemand zich zou kunnen hervestigen de betrokkene dient te beschikken over een bepaald beschikbaar kapitaal en dat bijvoorbeeld ook de kansen op tewerkstelling realistisch dienen te zijn, dat het feit dat hij naar Europa is gevlucht een heel ander gegeven is dan de hervestiging in het eigen land en dat daarbij komt dat hij voor de vlucht naar Europa zijn integrale spaargeld heeft besteed zodat hij thans niet over enige spaarreserve beschikt om zich te hervestigen, toont verzoeker niet aan, noch maakt hij aannemelijk dat hij zich in Pakistan niet elders in een regio buiten zijn geboortestreek

kan vestigen waar er thans geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook in hoger aangehaald arrest nr. 115 019 reeds werd geoordeeld dat verzoeker in Pakistan beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief: *“De bestreden beslissing stelt echter vast dat verzoeker deze onveilige situatie in zijn regio, Khyber Pakhtunkhwa, kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Zo wordt er terecht op gewezen dat verzoeker een opleiding genoot, hij over familie beschikt in Punjab en hij het Urdu machtig is, allemaal positieve elementen die bijdragen tot een eventuele integratie in een ander deel van het land van herkomst zoals Punjab en bijdragen tot de economische mogelijkheden van verzoeker.*

Daargelaten de vraag of verzoeker effectief geen job of huisvesting zal vinden in een ander deel van zijn land, toont verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in een ander deel van Pakistan, zoals Punjab alwaar hij over familie beschikt. Bovendien is deze bewering louter hypothetisch en stoelt niet op enig objectief gegeven.” Verzoeker brengt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

2.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS